

Spokenspektakel

ROB MAAYEN

SPOKENSPEKTAKEL

Overzicht personages.

Tekstrollen:	m/v
Fergus MacDonald (geest v.d. kasteelheer)	m
Morgana MacDonald (geest v.d. kasteelvrouwe)	v
Duncan MacDonald (geest v.d. zoon)	m
Hamersteen (familieadvocaat)	m/v
Van Zwendel (projectontwikkelaar)	m/v
Peter Plof (sloper)	m/v
Kees Kraak (sloper)	m/v
Arie van der Geest (spokenjager)	m/v
Karel van der Geest (spokenjager)	m/v

Dansgroep: (facultatief)	
dans spokenjagers Ghostbusters	m/v
dans spoken Thriller	m/v

Een deel van de rollen kan zowel door mannen/jongens als vrouwen/meisjes worden gespeeld. Hiervoor zijn soms kleine aanpassingen in de tekst nodig. De volledige rolbezetting bedraagt 9 personen. Het is mogelijk de bezetting te verkleinen door dubbelrollen te gebruiken: bijvoorbeeld de slopers Pieter Plof en Kees Kraak kunnen ook de spokenjagers Arie en Karel van der Geest spelen. Een andere mogelijkheid is Hamersteen een dubbelrol te geven. In sommige scènes kan een spokendans worden opgevoerd. De invulling van de acts , het aantal keren en de omvang van de dansgroep kunnen naar eigen inzicht en mogelijkheden worden bepaald.

Achtergrond

Het stuk speelt zich af op kasteel Duntulm. Dit kasteel bestaat echt in het hoge noorden van Schotland op het eiland Skye. Het was vele jaren de woonplaats van de machtige, strijdlustige clan MacDonalds van Sleat.

Nu is het alleen nog maar een ruïne op een winderige klif. Maar volgens de plaatselijke overleveringen dwalen de geesten van belangrijke clanhoofden en hun vrouwen er regelmatig rond...

Script: Spokenspektakel

SCÈNE 1: de ridderzaal (vroeg in de avond)

Het decor is in alle scènes hetzelfde: de ridderzaal van slot Duntulm van de clan MacDonald. Het hele interieur vertoont sporen van ernstig verval. De grauwe muren zitten vol scheuren, vochtplekken, losgekomen pleisterwerk en grote spinnenwebben.

Op verschillende plaatsen (vooral op de voorgrond) liggen brokken steen en delen van ornamenten op de vloer.

In de achterwand zitten 2 grote langwerpige, spits toelopende ramen (Gotische stijl). Het glas-in-loodwerk is op verschillende plaatsen gebroken of ontbreekt. Het is aan te bevelen om dit vensterglas te maken van doorzichtig materiaal. Gebruik hiervoor bijvoorbeeld gekleurd vliegerpapier of papier dat behandeld is met slaolie. Met een lichtbron achter de vensters verspreidt het glas-in-loodwerk een sfeervolle gloed in de ridderzaal.

Tussen beide vensters hangt een grote, manshoge spiegel met een zware lijst. Het glas is dof door verwerking en vertoont barsten. Het spiegeloppervlak is tevens een geheime deur, die vanuit de coulissen geopend kan worden. De spoken maken hier soms gebruik van.

In het midden van de rechterwand bevindt zich een stevige deur van brede planken, vastgezet met grote spijkers en zware hengsels. Hij moet linksdraaiend naar binnen open kunnen.

In het midden van de linkerwand zit een grote schouw, opgetrokken van ruwe steenblokken. De schuine kap loopt door tot aan het plafond. De ruwe achterwand van de haard is zwartgeblakerd.

Het meubilair bestaat een grote tafel met zware poten en 3 krakkemikkige houten stoelen of krukken in het midden van de zaal.

Bij aanvang van de scène is het toneel nog verlaten. Het podium is schemerig verlicht. Na enige tijd weerklinken 8 galmende klokslagen. Een laag mist hangt boven de vloer.

Kort na de laatste klokslag komt de geest van vrouwe Morgana MacDonald van de zijkant op. Alle geesten maken bij hun opkomst geen gebruik van de deur aan de rechterzijde, maar verschijnen gewoon via de voorgrond.

Het is een mooie, enigszins zwoele adellijke dame met lange loshangende haren. Ze heeft een opvallend bleek gezicht en handen. Haar kleding bestaat uit een lange fluwelen japon met lange mouwen; smal in de taille en enigszins uitwaaiierend. De manchetten en de kraag zijn van fraai kant. Een lang parelsnoer of een gouden ketting accentueert haar rijkdom.

Vrouwe Morgana kijkt even bedachtzaam rond en gaat dan voor de grote spiegel staan. Ze bekijkt zichzelf uitgebreid van alle kanten. Dan haalt ze een borstel tevoorschijn en begint met lange halen haar haren te kammen. Ondertussen neuriet ze een (Schots) deuntje.

Na een tijdje bergt ze de borstel weer op en spreekt tegen haar spiegelbeeld.

Morgana: (tevreden)

Dag vrouwe Morgana...Je ziet er weer mooi uit vanavond...Heer Fergus MacDonald zal tevreden zijn....

Ze bestudeert haar gezicht wat nauwkeuriger.

Morgana: (spijtig)

Alleen wat bleekjes...

(giechelend)

Maar dat kan haast niet anders voor iemand die al bijna 300 jaar dood is....

Ze danst met gracieuze passen door de ridderzaal en neuriet ondertussen hetzelfde liedje als voorheen. Ze beëindigt haar dans op de voorgrond en rekt zich voldaan uit.

Morgana: (genietend)

Ik kijk uit naar middernacht... Wij geesten zijn er ook overdag en 's avonds.
We kunnen ons zichtbaar of onzichtbaar maken, als we dat willen. Maar na twaalf
uur 's nachts begint toch wel de fijnste tijd...

Ondertussen komt van de zijkant haar zoontje Duncan op. Het is de geest van een adellijke jongen van 10 -12 jaar. Hij is gekleed in de traditionele Schotse klederdracht (kleine kilt, kniekousen, baret etc.) Ook hij heeft opvallend bleke handen en gezicht.

Duncan: (enthousiast)

Mama !

Zijn moeder kijkt blij zijn kant uit en strekt uitnodigend haar armen. Duncan rent op zijn moeder af en wordt door haar uitgebreid geknuffeld.

Morgana: (ontroerd)

Ach, mijn kleine Duncan, ik heb je gemist... Waar was je de hele dag ?

Duncan: (stoer)

Ik was met andere spookjes aan het spelen op het kinderkerkhof bij de dorpskerk.

Morgana: (prijzend)

Heel goed ! Wat hebben jullie gedaan ?

Duncan: (achteloos)

We hebben alleen maar gebikkeld met de botjes die daar lagen...

(verdrietig)

En ik heb natuurlijk weer verloren....Die andere spookjes zijn veel brutaler...

Zijn moeder knuffelt hem nog eens extra en aait hem liefdevol over zijn hoofd.

Morgana: (vertederd)

Mijn lieve Duncan de Dromer , ik houd al eeuwen van je...

(zuchtend)

Maar soms zou ik willen dat je het lef van je vader had...

Duncan: (trots)

Papa is een echte held, hè mama ?

(smekend)

Vertel nog eens hoe hij is doodgegaan...

Zijn moeder klapt enthousiast in haar handen. Duncan gaat op de grote tafel zitten. Hij is één en al aandacht.

Morgana: (enthousiast)

Het was rond 1746....De Schotten waren weer eens in opstand gekomen tegen de Engelse koning. Je vader was toen de aanvoerder van onze MacDonald-clan.

Ze krijgt een verheerlijkte blik.

Morgana: (bewonderend)

Wat zag hij er stoer uit: gespierde armen,... behaarde benen,... wilde haardos...
(zwijmelend)

Hij was práchtig in zijn fraaie kilt....

Ze stopt met vertellen en staart dromerig in de verte. Duncan bekijkt haar een tijdje vertederd vanaf zijn zitplaats. Als het te lang stil blijft, kucht hij enkele keren nadrukkelijk.

Duncan: (smekend)

Hoe ging het toen verder, mama ?

Zijn moeder ontwaakt uit haar gepeins en glimlacht droevig.

Morgana: (spijtig)

Bij de laatste veldslag ging van alles mis...De Engelsen hadden veel kanonnen en meer soldaten. Onze jongens hadden geen schijn van kans...

(trots)

Je vader verdedigde als laatste de vlag van onze clan. Hij vocht als een leeuw, maar de overmacht was te groot...

(emotioneel)

Hij werd neergestoken en stierf op het slagveld, terwijl hij mijn naam fluisterde....

(zwijmelend)

Zó romantisch...

Duncan wipt van de tafel af en knuffelt zijn moeder.

Duncan: (troostend)

En jij en ik zijn daarna dood gegaan van verdriet...

Morgana: (droevig)

Ja, onze harten waren gebroken en we konden niet meer verder leven...

(voldaan)

En daarom zijn we al eeuwen samen gelukkig op ons kasteel Duntulm...

Duncan: (ontroerd)

Ook al ik hoor het nu zowat 300 jaar, het blijft een mooi verhaal...

Hij veegt zijn ogen droog en kijkt verlangend om zich heen.

Duncan: (nieuwsgierig)

Waar is papa trouwens ?

Morgana: (geruststellend)

Hij zal zo wel komen...Je weet, hij houdt van een indrukwekkende entree...

(grinnikend)

Hoor maar...

Ze luisteren allebei aandachtig. Vanuit de coulissen klinken aanzwellende Schotse muziek (het liefst doedelzakklanken) en zware, stampende voetstappen.

Vanaf de zijkant komt Fergus MacDonald op. Hij draagt traditionele Schotse kleding: kilt, baret, kniekousen etc. Het is een stoere vechtersbaas met een wilde bos haar en een woeste baard. Hij zwaait met een groot zwaard of een zware sabel. Zijn gezicht en handen zijn bleek. Fergus marcheert door de ridderzaal en een aantal keren om de tafel heen. Hij zingt uit volle borst het strijdlid van de MacDonalds.

Zijn vrouw en zoon kijken vol bewondering toe en scanderen mee op de maat van het lied.

Fergus: (luid)

*Hier komen de MacDonallds,
want het is de hoogste tijd.
Steeds strijden de MacDonallds
tot ons Schotland is bevrijd.*

*Het uur is nu gekomen,
neem de wapens in de hand.
Vecht voor jullie dromen.
Leve ons geliefde vaderland !*

*Laat nu de zwaarden klinken,
en vuur de musketten af !
We zullen op de vrijheid drinken
of rusten in ons kille graf.*

*Hier komen de MacDonallds,
wie volgt ons in de strijd ?
Nooit buigen de MacDonallds:
ons Schotland moet bevrijd !*

Fergus eindigt zijn rondgang op de voorgrond. Hij bergt zijn zwaard/sabel op en spreidt uitnodigend zijn armen in de richting zijn vrouw en zoon.

Fergus: (blij)

Morgana, mijn duifje... Wat een genot om je weer te zien !

Morgana: (smachtend)

Mijn grote held ! Ik ben nog steeds stapel op je...

Zijn vrouw haast zich naar hem toe en er wordt uitgebreid geknuffeld/gezoend.

Fergus: (lachend)

Rustig aan, mijn duifje... We hebben nog eeuwen de tijd...

Hij wenkt zijn zoon, die dadelijk op hem toe snelt.

Fergus: (lachend)

Kom erbij mijn jongen ! Het is elke nacht een feest om weer bij elkaar te zijn !

Hij knuffelt zijn zoon met een ruwe hartelijkheid. Morgana kijkt vertederd toe.

Duncan: (nieuwsgierig)

Wat gaan we vanavond doen, vader ?

Fergus: (streng)

We beginnen natuurlijk eerst met je lessen !

Zijn zoon kijkt teleurgesteld en zucht overdreven.

Duncan: (zeurend)

Moet dat nou echt ?....

Morgana: (beslist)

Zeker te weten...Je moet nog veel leren voordat je een volwaardig spook bent.

Fergus: (enthousiast)

In mijn jonge jaren kon ik er wat van ! Ik joeg elke bezoeker van ons kasteel Duntulm de stuipen op het lijf.

Morgana: (bewonderend)

Hoe groter de geest, hoe erger het beest...

Fergus: (trots)

Mijn grootste succes was het verjagen van 53 Japanse toeristen.

Morgana: (geestdriftig)

En hun Engelse gids !

Fergus: (enthousiast)

Ik heb ze zó laten schrikken dat ze zelfs vergaten om foto's te maken !

Morgana: (grinnikend)

En dát wil wat zeggen !

Fergus: (geestdriftig)

Ze wisten niet hoe snel ze in hun bus moesten komen. Dus géén bezichtiging van ons kasteel Duntulm...

Morgana: (verbaasd)

Géén beklimming van onze mooiste berg de Ben Nevis...

Fergus haalt een zakflesje whiskey tevoorschijn en neemt een flinke slok. Hij smakt overdreven, veegt goedkeurend zijn mond af en laat een flinke boer .

Fergus: (verbaasd)

Ze wilden zelfs géén slokje van onze heerlijke whiskey proeven....

Morgana maakt met haar wijsvingers horentjes op haar hoofd en beweegt zich golvend heen-en-weer.

Morgana: (grommend)

Géén ontmoeting met het monster van Loch Ness...

Fergus: (gierend)

Nee, plankgas naar het vliegveld... Rechtstreekse vlucht terug naar Japan...

Morgana: (trots)

Ze hebben nóóit meer een voet in Schotland gezet !

Beiden geven elkaar een high-five.

Fergus: (weemoedig)

Ach, dát waren nog eens tijden ! Tegenwoordig komt er bijna geen mens meer.

(verdrietig)

Wie interesseert zich tegenwoordig nog voor kastelen en hun spoken ?....

We zijn verleden tijd....

Zijn vrouw geeft hem een dikke knuffel.

Morgana: (troostend)

Je blijft mijn grote held wat de toekomst ook mag brengen !

(hunkerend)

Na al die eeuwen kan ik je nog steeds opvreten...

Fergus: (teder)

Dát zal altijd zo blijven, moppie...

Morgana: (verlangend)

Mag ik alvast een hapje nemen ?

Beiden verliezen zich nu in een innige omhelzing. Duncan kijkt een tijdje wat beschaamd toe en kucht dan heel nadrukkelijk. Zijn ouders staken hun liefkozingen en fatsoeneren zich enigszins.

Fergus: (blozend)

O ja Duncan... Waar waren we gebleven ?....

Morgana: (behulpzaam)

Bij de training voor jonge geesten...

Fergus: (geduldig)

Laat nog eens horen hoe je mensen aan het schrikken maakt.

Duncan neemt met duidelijke tegenzin een quasi dreigende houding aan. Zijn ouders wachten vol spanning af.

Duncan: (zwak)

Boeh !

Zijn ouders vertrekken geen spier en schudden afkeurend hun hoofd.

Fergus: (zuchtend)

We doen het nog één keertje voor... Wij zijn zogenaamd twee mensen...

Morgana:(enthousiast)

Laten we een verliefd stelletje spelen...

Duncan: (wanhopig)

Alwéér !?...Dat doen jullie nu al éeuwen !...

Morgana: (verbaasd)

Mij verveelt het nooit. Ik kan er geen genoeg van krijgen...

(gretig)

Laten we meteen beginnen !

Ze haast zich naar haar man en ze beginnen elkaar opnieuw uitbreid te knuffelen. Fergus onderbreekt kort hun liefkozingen en geeft over zijn schouder een commando.

Fergus: (luid)

Duncan, doe je best !

Met veel tegenzin en diep gezucht sjokt Duncan naar de zijkant. Hij bekijkt eerst zijn ouders een tijdje hoofdschuddend. Vervolgens probeert hij zich op te laden: vuisten ballen, diep ademen, stampen, stoer kijken etc. Dan rent hij naar ze toe en stopt op het allerlaatste moment. Hij heft zijn armen dreigend omhoog en maakt zich groot. Het ziet er nogal lachwekkend uit.

Duncan: (zwak)

Boehoeh !

Zijn ouders reageren niet en zijn druk met elkaar bezig. Moedeloos tikt Duncan tenslotte op hun schouders. Die kijken verwonderd op.

Morgana: (verbaasd)

O lieverd, was je er al ? Heb jij wat gemerkt, Fergus ?

Fergus: (verontschuldigend)

Bij jou raak ik altijd mijn gevoel van tijd kwijt, duifje.

(teleurgesteld)

Hoe zal hij óóit mensen bang kunnen maken ? Andere spoken noemen hem zelfs "Duncan de Dromer" ! Van wie heeft hij toch dat softe ?

Morgana: (gniffelend)

Zeker niet van jou, stoere bink !

Fergus: (zuchtend)

We gaan door met de les...

(streng)

Hoe gaat het met je onzichtbaarheidsoefeningen ?

Duncan begint onrustig te draaien en wringt wanhopig zijn handen.

Duncan: (hakkelend)

Ik kan het al wat langer volhouden. Maar het lukt me niet altijd !

(wanhopig)

Waarom moet ik het trouwens leren ? Er komt hier toch bijna niemand meer !

Fergus windt zich nu duidelijk op. Hij zwaait woest met zijn vuisten.

Fergus: (vermanend)

Duncan MacDonald, het is de plicht van elke geest zijn verblijfplaats en zichzelf te verdedigen.

Morgana: (moederlijk)

Geesten blijven alleen gezond op hun vertrouwde grond.

Fergus: (instemmend)

Juist ! Wij geesten hebben tegenwoordig niet gemakkelijk.

De meeste mensen geloven helaas niet meer in spoken ...

Morgana: (verdrietig)

Daardoor verliezen wij steeds aan kracht...

Fergus: (dramatisch)

Onze verblijfplaatsen worden gesloopt !

Morgana: (gruwend)

Of gerestaureerd....

Fergus: (waarschuwend)

Het kan ook hier op kasteel Duntulm gebeuren. Daarom móet je trainen ! Als je in vrede wilt leven, moet je voorbereid zijn op de oorlog !

Morgana: (bewonderend)

Goed gezegd, lieverd !

Fergus maakt een galante buiging naar zijn vrouw. Die werpt hem kushandjes toe. Duncan heeft alles bedremmeld aangehoord.

Duncan: (zuchtend)

Oké, ik zal mijn best doen...

Hij neemt een geconcentreerde houding aan, maar stopt plotseling. De drie geesten spitsen hun oren. Vanuit de coulissen klinkt het gerammel van sleutels en het kraken van een zware deur die moeizaam open en dicht gaat.

Fergus: (verwonderd)

Krijgen we bezoek ?

Morgana: (opgewonden)

O, spannend ! Ik ga wel even kijken ...

Zij haast zich weg. Fergus geeft zijn zoon nog wat instructies. Morgana komt al snel terug.

Morgana: (gejaagd)

Het is die advocaat van de familie !

Fergus: (teleurgesteld)

O, die saaie pief...Daar valt geen lol aan te beleven !

Morgana: (peinzend)

Vreemd,...hij komt de laatste tijd wel erg vaak. En op rare tijdstippen...

Haar man haalt nonchalant zijn schouders op.

Fergus: (geeuwend)

Ik ga maar weer eens dolen in mijn heerlijke kerkers...Ik moet mijn spinnenwebben en mijn ratjes nog verzorgen.

Morgana loopt naar de spiegel, werpt er een haastige blik in en haalt een hand door haar haren.

Morgana: (beslist)

Dan vertrek ik naar mijn torenkamertje. Het wordt tijd om me weer wat op te knappen.

Fergus: (bevelend)

Duncan, als jij nu eens hier blijft. Dan kun je mooi je onzichtbaarheid oefenen.
(grinnikend)

Ga die pennenlikker maar eens plagen !

Zijn ouders lopen innig gearmd weg. Juist voor het verlaten van de ridderzaal draait zijn moeder zich nog even om.

Morgana: (bemoedigend)

Doe je best, lieverd. Je kunt het !

Duncan kijkt ze hoofdschuddend na tot ze zijn verdwenen.

Duncan: (nabootsend)

Doe je best lieverd ...Je kúnt het !

Hij geeft driftig een trap tegen een brokstuk op de grond. Met een van pijn vertrokken gezicht grijpt hij naar zijn tenen.

Duncan: (nijdig)

Jakkes ! Moet ik mijn onzichtbaarheid weer oefenen...
(peinzend)

Als het niet lukt, ga ik me wel verstoppen...Dat is veel gemakkelijker...

Hij verlaat hinkend het podium. Het toneel blijft even leeg. Dan gaat de deur aan de rechterzijde open. Advocaat Hamersteen komt binnen met een aktetas onder de arm. Hij is gekleed is een keurig, maar saai kostuum met stropdas. Zijn brillette met ronde glazen geeft hem een brave uitstraling.

De advocaat neemt eerst de ridderzaal aandachtig op en legt dan voorzichtig zijn aktetas op de tafel. Hij raapt een brokstuk op van de grond en tuurt naar boven om te zien waar het vandaan gekomen is. Hij laat de steen hoofdschuddend vallen en klopt zijn handen af. Vervolgens loopt hij naar een kapot venster en voelt huiverend hoe de tocht naar binnen komt. Hij staat stil voor de spiegel en begint zijn kapsel te fatsoeneren. Duncan komt stilletjes op. Hij gaat stiekem achter hem staan en kopieert alle bewegingen die de advocaat maakt. Na een tijdje stopt Hamersteen en draait zich langzaam om met een verwonderde gezichtsuitdrukking. Duncan draait met hem mee zodat hij achter hem blijft. Als de bezoeker hoofdschuddend naar de voorgrond loopt, verdwijnt de geest weer gniffelend.

De advocaat veegt een stoel/kruk schoon met zijn zakdoek (zorg voor overdreven stofwolken) en gaat voorzichtig zitten. Hij trommelt ongeduldig op zijn aktetas en werpt af-en-toe een blik op zijn horloge. Plotseling gaat zijn mobiel af. Hij springt op, loopt naar de voorgrond en neemt gretig aan. Duncan verschijnt weer en bespiedt hem vanachter de open haard.

Hamersteen: (luid)

Ja hallo, met advocaat Hamersteen...

.....

(verbaasd)

Ach, mijnheer Van Zwendel. U staat al bij de voordeur ?

.....

De bel is stuk ?!

(grinnikend)

Ja, er is hier wel meer stuk in kasteel Duntulm...

Maar ik kom er nu aan ! We hebben nog veel te bespreken.

De advocaat verlaat haastig de ridderzaal en trekt de deur achter zich dicht. Duncan komt tevoorschijn vanuit de coulissen.

Duncan: (peinzend)

Wat zouden ze te bespreken hebben ?...Ik geloof dat ik maar in de buurt blijf...

Vanuit de coulissen klinken voetstappen en stemmen. Duncan verdwijnt weer snel. De deur gaat open en Hamersteen verschijnt in het gezelschap van Van Zwendel. Deze vastgoedhandelaar is toonbeeld van een gladder zakenman die het helemaal gemaakt heeft: stijlvol maatkostuum, hippe schoenen, strak kapsel, zonnebril met spiegelende glazen etc. Onder zijn arm draagt hij een grote opgerolde bouwtekening.

Van Zwendel loopt naar de voorgrond, doet zijn zonnebril af en kijkt geringschattend rond.

Van Zwendel: (autoritair)

Laten we meteen ter zake komen. Mijn tijd is kostbaar...

Hamersteen: (onderdanig)

Natuurlijk mijnheer Van Zwendel.

(trots)

De familie heeft mij gemachtigd om de onderhandelingen te voeren...

Van Zwendel: (luchtig)

Ik ben bereid om voor het hele zaakje hier een bedrag van 1,3 miljoen euro te betalen !

Hamersteen hoort hem eerst verbaasd aan. Dan begint hij nerveus allerlei papieren uit zijn aktetas te bestuderen.

Hamersteen: (nerveus)

De familie zou graag een hoger bod zien: de landerijen, het kasteel...

Van Zwendel laat een sissend geluid horen en bekijkt de omgeving sceptisch.

Van Zwendel: (minachtend)

Het kasteel...

Hij loopt rond en wijst met grote gebaren allerlei zaken aan in de ridderzaal aan.

Van Zwendel: (overdreven)

Het is een complete bouwval ! Een ruïne !

(opsommend)

Het dak lekt overal. De draagbalken zijn verrot. De muren zitten vol vocht en schimmel. Er is geen venster meer heel. Weer en wind hebben vrij spel...

Hij raapt een brokstuk op van de vloer en houdt dat demonstratief onder de neus van Hamersteen.

Van Zwendel: (dramatisch)

De boel kan hier elk moment instorten !

We staan hier met gevaar voor eigen leven !

Hij smijt met een nijdig gebaar het stuk steen neer. Het komt precies op de tenen van de advocaat terecht. Die trekt allerlei grimassen om de pijn te verbijten.

Hamersteen: (nerveus)

Ik heb van de familie maar weinig onderhandelingsruimte gekregen...

Van Zwendel: (nijdig)

Die adel met z'n kouwe kak kan zoveel willen... Ze zijn verleden tijd !

Wij ondernemers maken tegenwoordig de dienst uit.

Hamersteen: (smekend)

Kan het bod écht niet wat hoger ?

Van Zwendel kijkt hem een lange tijd doordringend aan, legt de bouwtekening op tafel en haalt dan demonstratief een zakrekenmachine tevoorschijn. Hij tikt met driftige bewegingen toetsen in en knikt dan instemmend.

Van Zwendel: (zuchtend)

Goed...Ik zal mijn bod verhogen tot 1,5 miljoen euro.

(sluw)

Je zou tegen de familie kunnen zeggen dat je een prijs van 1,4 miljoen hebt weten los te peuteren... Het verschil steek je vervolgens in je eigen zak.

(luchtig)

Beschouw deze tip als een soort beloning voor onze samenwerking....

Hamersteen staart hem eerst vol ongeloof aan, maar begint na een tijdje vals te lachen.

Hamersteen: (grinnikend)

Een gevalletje creatief boekhouden dus...

Van Zwendel: (geniepig)

Precies...Iedereen wordt er beter van...

(hoopvol)

Hebben wij een deal ?

De advocaat schudt hem meteen krachtig de hand.

Hamersteen: (beslist)

Kasteel Duntulm is verkocht !

Vervolg

Van Zwendel is van plan grote delen van het kasteel te laten slopen. Er moeten peperdure appartementen voor in de plaats komen. Het sloopwerk wordt uitbesteed aan de slopers Pieter Plof en Kees Kraak. Het duo breekt 's nachts in en brengt zware springladingen aan. De spoken gaan in de verdediging. Ze maken de slopers het leven zuur met allerlei pesterijen.

Tenslotte vluchten de slopers hals over kop uit het kasteel. Van Zwendel wil zijn plannen doorzetten en huurt de spokenjagers Karel en Arie van der Geest in. Ze maken gebruik van zware wapens: de spookstralers. Daarmee willen ze de spoken uitroeien, zodat de bouwplannen ongehinderd door kunnen gaan.

De spoken bedenken een gewaagd plan om deze gevaarlijke tegenstanders onschadelijk te maken. Gelukkig kunnen het kasteel en zijn bewoners voorgoed behouden blijven.